

Lánsbrøvini hjá landsstýrinum:

Javnbjóðis kapping við peningastovnar

Tey, ið keypa lánsbrøv frá landsstýrinum, skulu ikki hava nakran skattligan framhjárætt í mun til tey, sum eiga pengar í peningastovnunum, sigur landsstýrismaðurin í fíggiarmálum

Stjórin í Føroya Sparikassa, Eyðun á Rógvu Olsen sigur við Dimmalætting í gjár, at vandi er fyri, at lánsbrøvini hjá landsstýrinum kunnu avlaga kappingina um pengarnar. Hann sigur seg bera ótta fyri, at lánsbrøvini fara at minka um innistandandi í peningastovnunum, og hann leggur

aftrat, at hann fer ikki at fegnast, um so verður, at kappingin frá tí almenna verður á ójovnum støði.

Skal ikki avlaga kappingina

Jóannes Eidesgaard, landsstýrismaður í fíggiarmálum heldur, at talan er um ógrundaðan ótta hjá spari-

kassastjóranum. Jóannes Eidesgaard sigur, at samgongan hevur sett sær fyrri at seta rentuskattin til 35 prosent og avtaka fíggiarogrnaravgjaldið frá 1. januar. Tá verður rentuskatturin munandi minni enn eitt nú í Danmark.

Hóast landsstýrið ikki enn hevur gjørt av hvussu

Jóannes Eidesgaard, landsstýrismaður í fíggiarmálum sigur, at vinningurin av lánsbrøvum uttan íva verður skattaður á sama hátt sum pengarnir, sum standa í peningastovnunum. Mynd: Kalmar

vinningurin av lánsbrøvum verður skattaður liggur í málinum, at bæði renta og kursvinningur verða skattað við 35 prosentum. Tað vil siga, á sama hátt sum innistandandi peningur í peningastovnunum, sigur landsstýrismaðurin. Jóannes Eidesgaard leggur dent á, at tað er ikki til stuttleika, at landsstýrið fer

undir tiltakið við lánsbrøvum, men av teirri orsök, at vit nú noyðast at fíggiá landskassahallið sjálvi.

tór.-

Káta hornið

Á páskum í ár gavst ein handil í miðbýnum og snarasti tiskil lykilin um. Handilin var Nýggi Bókhandil, sum síðani á sumri 1967 hevði handil á horninum, á Skræddarahorninum, á Glade Hjørn, á Káta Horninum í Niels Finsens Gøtu og Sverrisgøtu. Ein lagna av mongum, ið bara prógv-ar, at livilíkindi kunnu vera so ymsk, at alt hevur sína tíð.

Húsin, ið hesin handilin húsaðist í, keypti Tórshavnar Kommuna einaferð miðskeiðis í átútiárunum. Neyvan nakar ivast í, at júst hesin bústaður man vera ein tann besti í landinum til handil. Hvør mansbarn veit, hvar Káta Hornið er.

Tað sum kann undra er, at júst hesi rúm framvegis standa tóm. Og ikki bara tóm, men bæði ljót og tóm. Bæði innan- og uttanveggja

og á rútunum eru enn leivdir at síggja frá gamla virkseminum. Reyð og blá máling og hvítir stavar. Inni í rúminum stendur órudd. Gomul skúlaborð og gamlir stólar. Veggirnir illlitaðir og fullir av sárum. Tað gongur sjón fyrri søgn, at hesi rúm ongan góðan eiga. Eigarin hevur ikki rætt hond frá síðu at bota um hesi viðurskipti.

Í meira enn hálvt ár og í bestu summartíð hava rúm-

ini staðið sum ein skomm, eitt satt misprýði fyrri miðbýn, sum onkur heldur vera misháttasta miðbý í heiminum. Saman við øðrum ljótum køssum, so er henda áskoðan og hugsan um miðbýn ivaleyst sonnum. Okkara reyp um Havnina sum heimsins nalva man líkjust hvørvisjón ella nalvaskoðan.

Tað skal ikki nógv hugflog at hugsa, hvat havnar-

fólk, bygðafólk og fremmandafólk hugsa, tá ið tey síggja túlika líkasælu. Tey vita kanska ikki, hvør ið eigur húsin og halda kanska, at hetta er bara eitt annað armóðstekin, at eigarin er ein teirra, ið er farin á húsagang og hevur ikki fingið lut í teimum nógvu saneringunum.

Tey fækkað, ið hava sína dagligu gongd í miðbýnum, men tey síggja hvønn veg tað ber. Í dagbløðunum vøkur orð og umberingar saman við ætlanum. Alt á pappírnum. Onki í verki. Tað er sagt og skrivað áður, at verður onki munagott gjørt at friðka miðbýn, so eru dagar hansara sum handilsstaður skjótt taldri, og hann verður at líkna við oyðimørk um dagin og vígvøll um náttina.

Skuldi eisini verið heilt rímligt, at kommunan eins og aðrir myndugleikar gingu á odda og royndu at friðka sínar egnu ognir. Skilið er so syndarligt, tá ið hugsað verður um, at hesin staður hóast alt er høvudsstaður. Tað kann so ikki vera tvørrandi arbeiðsmegi, ið er atvoldin til ringa standin. Skulu vit bara flyta gestirnar av farstøðini niðan í Norðurlandahúsið ella aðrastaðni, tí at miðbýurin er vordin skomm og slumm av ringasta slag.

Gakk tær ein túr í miðbýnum, hygg at vegunum, gonguteigunum, at krókunum, skotunum og lokinum á Havnará, so sært tú, hvussu alt er fallið í órókt. Fyri árum síðan var tað so frægt, at

sløkkilið av og á gjørdi eitt rend í býin og spulaði gøturnar, men nú er tað so eiðasørt.

Viljin skortar ikki, men peningur trýtur verður sagt, men tað ber eisini til at siga, at har sum hugurin er, har er hjartað. Hugurin at gera for-sagnir og spáa um framtíðina t.d. er ómetaligur. At rokna seg fram til fíggiarlig framtíðarúrslit tykist vera vældámt útrív. Ongin rokni-meistari er neyðugur at rokna seg fram til lagnuna hjá miðbýnum og avleiðingarnar, verður onki munagott gjørt.

Eisini er komið fram í teimum væl smurdu fjølmiðlunum, at Havnin kann gerast oljubýur og mín sann, so er málið um friðhavn farið í nevnd. Ikki eiti á. Men hvat hava vit at bjóða, ið aðrir ikki hava. Hevði verið á hugavert, um myndugleikarnir tóku í egnan barm og svaraðu hesum umráðandi og átroðkandi spurningi.

Sumt er hóast alt einfalt. Sápa og máling koyrir neyv-an nakran á húsagang, vatni er ovsmikið av og túsdntals eru arbeiðstøk. Hvørjum verður biðað eftir. At gera Havnina til reinasta høvudsstað í norðurlondum hevði verið eitt stug á vegum, hóskandi setningur og avbjóðing. So høvdu vit tað at reypa av, um ikki annað. At tú, eg, gestur ella ferðamaður kann siga: Havnin skínur.

12. oktober 1994

Annfinnur Zachariassen